

mast tunnist oli ka see hirmus surm saält ära-
lõppenud. S. D.

Lapu naese julguš.

Aastal 1860, läksid üks naene ja üks mees
Widerkiku metsast puu-raagu tooma. Kui
tuli maad olid edasi läinud, tuli korraga
wana mee-lakkuja oma kahe poega neile vastu
ja ajas ennast kohe püsti, et neid mõlemaid
natukene süle võtta. Mees seda nähes, pani
kohe lõiku, aga naene jäi seisma ja heitis
eemalt tugewa nahk rihma, (mis neil ikka
ligi on), kus jooksew aas otsas oli, ümber
karu kaela ja tõmbas rihma teise otsa ru-
tušte ühe madala kase künnu ümber ja sidus
seda tugewaste kinni. Wana „Tõrr“ tõm-
bas, et silmad punnis ja peaaegu pääst wälja
pidid tulema, ning poos ennast nenda isi ära.
Naene võttis suure puu-tüwika ja matsutas
sellega vastu mesikõpa pääd, et pääluu põ-
rus, kuni t'al tois wiimaks wälja läks. Selle

pääle lõi ta poead, kes wanast mitte eemale
ei läinud, ka maha, ja oli nüüd ilma mureta.

Mees, kes seda eemalt kõik nägi, tuli oma
warjuurkast wälja, astus nüüd julgeste ligi,
ja tahtis omale ka osa neist mee-lakkujatest
saada; aga naene naeris teda wälja, läks siis
kodu, mehele teatama, ja tulid ja wiisid oma
saaki ära. C. W. Fr.

Sää südamega Juudi naene.

Üks Juudi naene, kes pantide pääle mõ-
nele wähest raha laenas, oli parema südamega,
kui mitu kümmend ristiusu naest. Sellesama
rikka Juudi naese juure tuli üks õiete waene
ristiusu naene ja tõi oma palweraamatu tema
kätte pandiks, mis pääle ta raha laenuks pa-
lus. Juudi naene küsis: „Mikspärast tood sa
just oma palweraamatu pandiks?“ — Rist-
iusu naene kostis: „See on mu ainus wara
muud ei ole m'ul mitte, sest mina isi ja mu